

Dufla halál, meg a harmadik, meg a többi

[Hallotok? Hát ami benne volt a műsorfüzetben, nem toom, hogy az a címe, nem azt adtam neki végül is. Ez lesz az utolsó ilyen dolog. Hát igen. Elég hosszú. 7 oldal. A többiek rövidebbek voltak. Én nem azért írtam hosszút, hogy hosszú. Mikrofonba mondjam? Jó. Nem vagyok én. Ennyi. Tehát.^{2]}

Az ég világos volt és sötét, mert ami nap süttött, az nem látszott, de a holdnak egy vékony karéja állandóan fenn volt az égen és látszott a hold alsó részén, és átvilágított a sárga és szürke, és még sok színt is látni bennük felhőkön, főleg nappal, és hangja is volt talán, hallani is lehetett, esetleg kicsit érezni is, ahogy zúgott, és énekeltek benne, nem tudni hogyan, de sokan, egy kórus, egy hangon, és ez a hang magas volt inkább, mint mély, remegett egy kicsit, és nagyon halk volt, de hallani lehetett annak, aki hallja, és annak is, aki csak hallani vélte, mert ez ugyanaz. [Közbevetés? Aki látta A sötétség fejedelme c. filmet, Carpenter, az talán többet tud erről. Fontos. Ha nem. Nem azért mondtam.] És aki hallotta, mind hátrébb mozdította a testét, a vállához közelítette a fejét, és a tarkójához a hátát. És begombolták még a kabátjukat is, ha hideg volt, és ha nem, mindkét esetben, és voltak, akik áhítattal nézték ezt a holdat és ennek a darabját, ami látszott belőle, és kevesen nem vették észre, inkább kevesen figyeltek föl rá, és végül is minden ugyanúgy van, és folyik tovább, mint az előző időkben, pont ugyanúgy, szép nagy nyugalommal, mert akik sejtik, sem tudják, mert nincs kedvük és bátorságuk tudni, mivel kezdeni véle nem tudnak.

És most Vázel felügyelő — mert ez ismét bűnügyi történet — bemegy, és kinyitja előbb az ajtaját annak a bisztrónak, ahová belép,

és becsukja aztán maga mögött, leül egy magas székre, bárszékre, újságot olvas, és kávé-t iszik, mert ott így szokták, én sok filmben láttam ezt, és igaz, amit azok mutatnak, és az ember csak higgyen annak, amit a saját szemével lát, ahogyan hiszi, hogy van keze és van lába, és vannak a testének más részei is, [UÁÁÁÁ!³ Bele-, hozzátartozott. Ez megrendezett dolog. Tutira.] mert hiszen látta őket, és így hát tudja, hogy vannak, de nem látta még a szemét például, amivel lát, ennek a létezését el nem fogadná, ha nem látna vele, és így van ez még mással is. [Tehát, mit tudom én, a szájjal, foggal.] És az újságban a betűket, ahogyan olvassa és nézi, azok megszűnnek, és egy kép következik utánuk, vonatszerencsétlenség, egy repülő rázuhant a vonatra, vonatszerelvényre, és agyonnyomta azt, eközben behorpadt a repülőgép lágy hasa is, a vonat kemény háta, és a sínek bele-süppedtek a homokba csavarostól és talpfástól, és abban a szútól szivacsos belsejével és a döglött szulárvákkal, mert az olajos fa rágása és nyelése a vesztüket, az életük elvesztését hozta. [a hallgatóság nevet. — Nem ilyen vidám ez.] Így szűntek meg, és nem léteznek azóta a szúk és a szúzok a földön. És a kavics is a homokba merült, és teljesen ellepte, hogy soha ki ne látszódjon többé. És a balesetnek sem számos áldozata nem volt, sem pedig szerencsés nem volt. Mert akik, azok az utasok, akik a repülőgép hasába kapaszkodva, és akik a vonat tetején a vagonokon és a mozdony magasabb részén utaztak, meghaltak és közben nagy fájdalmat éreztek, és még nagyobbakat azok, akik mindezt látták, és tudták, hogy mindjárt ők következnek, de előbb még látják a kedvesük, gyermekük, anyjuk és apjuk és testvérük kínos és csúnya halálát, látják kifolyni a legkedvesebb emberük vérét, és a belső részeket a két járom között egyenletesen vagy egyenetlenül szétterülni és ellaposodni, és oldalt kifolyni és lecsurogni, mint a süteményeken, és még másutt is. [Rágyújtok.⁴] És kiáltottak és sikoltottak ezek a leendő halottak, [nevetés — Mért nevettek olyan poénokon, ami, amikor nincs is? Na mindegy. Ti dolgoztok.] és bizony szörnyű zaj lehetett ez azoknak, akik ezt hallották, mert másnak, aki nem hallotta, nem volt olyan szörnyű, és talán ismeretlen is marad, míg hasonló élményben részük nem lesz, ezt pedig vagy kívánják ők, vagy erősen nem, és csak úgy tudnak róla valamit is, ha betérnek egy bisztróba, újságot olvasnak és kávé-t isznak, barna kávé-t isznak, mert a kávé színe az ilyen, és a betűk, ahogyan elfogynak, megszűnnek, és egy kép következik. De nem úgy tudnak ők róla ezután sem, mint Vázel felüglyelő, mert ő már sok ilyet

hallott életében, és sok ilyet látott (felügyelő volt, sok borzalommal találkozhatott.) De ez azért őt is meglepi, ahogyan az aranyásó is mindig meglepődik, ha aranyrögöt talál, pedig hát számíthatna rá, mert azért túrja a földet, azt a földet, amiről azt hiszi, hogy arany van benne, és azért mossa a folyóból, de az egy másik ember, az az aranyosó. [Ez jó vicc volt, mi? Szolgáim vagytok most.]

Egy másik helyen egy másik ember egy fényképet nézeget. A hely barna és kopott, ilyen a fala is és a padlója is, és ilyen a mennyezete is, ablak üvegből és az ajtaja fából, és a férfi, aki a fényképeket nézegeti, más fényképeket is fog majd a kezébe rövid időn belül, talán azonnal, és ez az ember szintén bűnügyi dolgozó, a keze nem olyan nagy méretű, mint másoké, a kalapja nem a fején van, ahogyan azt már láttuk a mozgóképeken, a cigarettája is a zsebében, és ez az a hely, ahová most benyúl érte, és kivesz egy szálát. [A cigarettájából persze.] Meggyújtja a cigarettáját, és tovább nézi a fényképet Bellakóla felügyelő, és fel ő már nem háborodik, mert azt már megtette, meg nem lepődik, mert azt meg nem akarja, döbbenet nem ül a szemében, mert már eddig sem felelt meg a filmeknek, és csak mérges, hogy hogyan lehetett egy ilyen brutális gyilkosságot elkövetni. Hiszen ez nagyon kegyetlen dolog. [Jól van. Most kellett volna nevetni, nem a poénokon.] És az áldozat édesanyjára és édesapjára gondol, akik most igen szomorúak, pedig még nem is látták a lányukat így ahogyan most ő látja, mert eddig életben látták azt, nem így megmásítva, és a testvérei, és a rokonai, és a szerelmese, és a barátai, ők mennyire szomorúak lehetnek, és most pizzát, és müzlit, és zabpelyhet, és hamburgert, és hotdogot, és hamburgert, és rántott csirkét, és parajfőzeléket, és virslit, és kínai ételeket, és kávé, és szendvicset, és piritóst sem esznek, hanem koplalnak, nem úgy, mint akik hosszú és vékony füstölt halat, garnélarákot, bajor rostélyost, és tárkonyos ragulevest, és lilahagymát mással, és avokádót, és rablólhúst, és Abonettet, és hagymát, és szárazon főtt burgonyát, és lángost esznek, mert ők most nem szomorúak annyira, mint az előbb felsoroltak, talán vidámak is, hogy nem az ő lányukkal, unokájukkal stb. történt meg mindez, és talán épp most történik meg vele mindez, és aztán ezután csere. [Értitek a cserét? Aztán ők nem esznek ilyet és azok esznek olyat.] De ha a szerencsétlen lánynak nem volt se apja és anyja, és testvére, és egyebe, akkor a szomorúság kinek a szívéen térdepel, és kérdi, hogy akkor hogyan lesz az én elmúlt gazdámmal?

— Térdepeljen hát az én szívemen, ha nincs más hozzátartozója szegénynek! — ezt mondta hangosan Bellakóla felügyelő, mivel a lelke jó volt, és nem tudta ebben a pillanatban még, hogy igenis van a leánynak hozzátartozója, mert volt neki, ez nem vitás, és azért nem, mert a valóságban anyja és apja, és idősebb és fiatalabb fiútestvére is volt. Közelebb hajolt a fényképhez, azért hogy jobban lássa és tudja figyelni, és egy kicsit élvezte is a látványt, mert nem mindennapi volt az, és így ritkán van módja ilyet látni, pedig hát a színek szépek ezen a fényképen, és a felügyelő szerette a szépet. A képen fiatal lány, a teste kicsavarodva, hogy a talpa a földön, a lába kissé szétrnyitva és a hasáig fölhúzva. [Valahogy így. nevetés⁵ — De bunkók vagytok. Jól van.] Fölsőteste kifordulva, az oldalán, nyaktól fölfelé erősödő égési sérülések, a fej teljesen összeégve. Szürkésfekete szín, a haj teljesen lepörkölődve, a bőr ráfeszül a csontokra, a hús kiégett alóla, és a zsír kiolvadt és ki is folyt. A lány szája tátva, a megbarnult fogak között valami habszerű anyag türemkedik elő, a nyelv kicsit kilóg. A szemek nincsenek a helyükön, és elpárologhattak azok. De az orrlukak most tágasabbak, [bőf⁶ Ez nem volt poén.] és jobban beférnek rajtuk [tehát az orrlukakon, mert mivel tágasabbak] a százlábúak és barátai. A fényképen éppen ketten másznak egymás mellett, az egyik be, a másik ki, az egyik, az első, ő az agynak egy kis darabját cipeli magával, akkorát csak-, amekkorát elbír, amennyi elég neki és népes családjának az egyszeri jóllakásra és az utána következő megérdemelt pihenésre, de ezt a darabot is alig bírja szegény, öröme csak annyi, hogy tudja, másnap is eljöhet, és harmadnap is. Vége egy időre a szűkös napoknak! Vége a koplalásnak! Nem tudja szerencsétlen, hogy másnapra már elviszik a hullát az igazságügyi kórbonctan intézetbe, nem tudja még, hogy könnyes szemét törölgetve azon fog holnap gondolkodni, mit vigyen haza a megígért falatok helyett haza, járatlan ő még a civilizációban! [És mennyi igazság] A nyak felé lejjebb világosodik a bőr, átvált barnába, majd vörös barnába. A test többi része már égetlen, és a színe néhány kivételtől eltekintve természetes, egy halott természetes szne. Ez onnan látszik, Bellakóla felügyelő is onnan látja ilyen tisztán, hogy a szép, és arányos, és karcú, és kívánatos testen nincsen ruha. A felügyelő nem kívánja meg, mert a lány mindkét karja többől ki van tépve, melle ugyanígy, de levágva, többől, a has fölvágva és földdel telitömködve, combján a bőr hosszan fölvágva, a csíkok közepén lenyúzva, és alattuk han-

gyaboly, nyüzsgő, szorgalmas hangyákkal, hogy eledelük a télre meglegyen, hogy a pihenés édes legyen a kandalló előtt és a jó puha szőnyegen, mg a tücsök... [Az koplal, mi?! Fázik, kis paneljában, még az sincs neki. Tehát hangyaboly] Az alsó lábszárakon különösebb külsérelmi nyom nincs. Megnézi a többi képet is, ugyanaz van rajtuk, még egyszer leírnom és elolvasnotok [bocs, meghallgatnotok unalmas,] ezért más fog történni. A felügyelő nézi csak a képeket, és a fejét csóválja. A gyilkosság egy erdőben történt — gondolja a hangyabolyból, a barna erdei talajból, a százlábúból. Olvassa a jelentést, és barna kávé iszik, szobájában ég a villany, pedig nappal van, és a jelentésben ugyanaz áll, mint a fényképeken, annyival több, hogy a két kitépett kart megtalálták a lánytól úgy húsz méterre, félig beleásva a földbe, és az ujjak a kézfejről levagdosva, és a kar tőből a laza barna erdei talajba szúrva, a lány hüvelyében két zsilettpenge, mélyen a húspan. [nevetés — Bocsesz, ha anyáddal történt volna, nem nevetnél.] Meg még más is volt a jelentésben. Bellakóla felügyelő elhagyja az irodáját és a rendőrséget is, megy gyalog, a mellékutcákban égő autók és szaladgáló emberek, ők is égnek, lobog a szép sárga láng a ruhájukon és a hajukon, az égők néha megállnak pihenni, nekitámaszkodnak a házfalaknak és az esőcsatornáknak, elered az eső, és rajtuk elalszik a láng, és tartják a fejüket, és nem látszik a szem és az arcuk a fekete és félig elégett ruhájukban, és abban a testükkel, és most már vizesen is hazaindulnak, van, aki sántít, és van, akinek lóg a karja, és csonk van a csuklója után, és nem tudja az ajtaját kinyitni. [Jaj, ha egyedülálló, tudjátok, csönget, nem nyit neki ajtót senki.] És nem törődnek az esernyővel.

Egy asztalnál ülnek most ketten, mert így akarták és tervezték, tervüket pedig megvalósították. Egy étterem közepesen nagy és kis forgalmú — kedves helynek látszik. Vázel felügyelő bort iszik üvegpo-hárból, Bellakóla felügyelő pedig sört iszik ugyanúgy üvegpo-hárból, csak az ő pohara más formájú, mint Vázel felügyelőé, és nagyobb az űrtartalma is. Az asztalon előttük újságcikk és a kép a szerencsétlenségről, mellette a fénykép a fiatal lányról az erdőben. A felügyelők dohányoznak, és a képekre és egymásra néznek.

— Hogyan fogadta a család? — kérdi Vázel.

— Már csak egy csonka család fogadhatta a hírt. Épp az érkezésem előtt halt meg az apa, aki egyben a családfő is volt. Úgy halt meg, hogy amikor fürdött, a kádban fölállt, tán mert befejezte a für-

dést, talán mert be akarta szappanozni szikár, idősödő testét, talán egy poharat akart levenni a polcról, hogy gyötrő szomját enyhítse, talán ki akarta nyújtóztatni elgémberedett tagjait, talán meztelen testében kívánt gyönyörködni a tükörben, talán a fregoliról akart levenni egy szárazabb törölközőt, talán az ablakot akarta behajtani, hogy mikor kiszállna a forró fürdőből, meg ne hűljön, talán valami másért, amit már nem tudunk, és egyáltalán már soha nem fogunk megtudni. Ekkor megcsúszott, előrezuhant, és a fejét oly erősen verte be a fürdőszobaajtó kilincsébe, hogy a helyszínen meghalt. Szörnyethalt, és kiszállt a testéből a lélek. Az ő lelke — választott Bellakóla felügyelő.

— Talán jobb is ennek a szegény lánynak. Legalább nem érte meg a szeretett apa halálát, azt, hogy félárvaságra jut. És az anya?

— Ő keményen fogadta a hírt. Szomorúan, de keményen. Ezt láttam az arcán. A testvérei nem voltak otthon. Ő is csak akkor tört meg, amikor megmutattuk neki a lányát. Azért kellett neki megmutatni a lányát, hogy felismerje, hogy az ő gyereke-e vagy sem. Akkor viszont összetört. Hányt és jajgatott közben. Ráhányt a lány arcára, a lány elégett arcára, akkor a boncolóorvos ráterítette a tetemre a lepedőt, és azután már a falra hányt, de aztán erőt vett magán és visszatartotta. És csak akkor hányt újra, mikor elmondtuk neki, hogyan történhetett az eset, meg amikor elolvasta az igazságügyi orvosszakértő jelentését. De ez már az irodámban történt.

— És mi áll a jelentésben? Több esetleg, mint amit a képről megtudtunk?

— Nem sokkal. A halál oka a túl sok föld a gyomorban. Ennyit már nem bírt el a fiatal, törekeny, karcsú, szép, arányos, kecses test. De elvérzett volna a kar kitépésétől és a hüvelyi sérülésektől is. [Ért-hető? Hátul is? Nem, szóljatok, ha. Nem. Bocsesz, ez kár volt.] Ezek is okozhatták volna a halálát, ha az a másik halál nem olyan gyors, nem oly fürge.

— Nemi erőszak? Bár nem feltétlenül szükséges konkrét aktus ahhoz, hogy egy ilyen bűncselekménynél szexuális indítékot feltételezzünk.

— Nem erőszakolták meg. Legalábbis most nem. Szegény anyja egyetlen vigasza az volt, hogy a lánya tisztán halt meg. Nem akartam csalódást okozni neki. A lánya már nem volt szűz, és a gyilkosság előtt elkövehettek rajta orális erőszakot is. Az összeégett fejből nem tudtuk ezt megállapítani. [Kiégett a gecicsapágy.] Semmi nyom, és semmi más. Magunkra hagyatkozhatunk egyedül és erre a képre.

— És erre a másokra — tolta Bellakóla elé a balesetről szóló és beszélő, és sok mindent neki elmondó tudósítást, de főképp a fényképet Vázel. — És most igyunk bele az italunkba, és tegyünk még mást is, mert lassan még sötétebb lesz, és a villanyfényben nem látjuk olyan jól a képeket. És nézd a képet, és ha föltűnik az azonos-ság, hát ne hallgasson, hanem szóljon a szád.

— Nem látom, de ha van, akkor tudok róla. De ha nézem a képet, egy gyanú kezd ébredni és előtte megszületni bennem. Még hallgatok róla, mert várom a mondatodat, ami talán világít nekem és neked, de lehet, hogy sötétbe visz.

— Nézem a képet a leölt leányról, és várom még, amit te nem mondtál el — így Vázel. Igen, ahogy látod, az összeégett fej kitérte a száját. Nos, a tátott szájából nagy kiabálásra következtethetünk, nagy fájdalomra vagy nagy örömrre, inkább az utóbbira. Ez a kitért szájforma a hagyományos orális közösülésre nem alkalmas, így hát valószínű, a halál pillanatai ezek, mik így megmaradtak, és fájdalmat inkább, mint örömet tükröznek, a testet és a fényképet látva itt a szemünk előtt, mindkettőt. És még? — Vázel ezt mondta.

— A gyilkosság után, és nem sokkal azután, hogy a hírt megtudta a most már és még csonkább család, az idősebb fiútestvért...

— A bátyot — szakította félbe Vázel Bellakólát. [Igen.]

— ... halálos áramütés érte, és mindez az előtt történt, hogy hűgának halála a tudomására illetve a fülébe jutott volna. A fiú egyből meghalt, de előtte sokat szenvedett, a teste szénné égett. Mit gondolsz hát?

— Lehetségesnek tartom a jó szándékú gyilkost, aki azért ölte meg a leányt, hogy megkímélje a fájdalomtól, mit neki szerettei elvesztése miatt éreznie kell, és minden valószínűség szerint érezni is fog. Ám, mivel a leánynak fájdalmat kellett volna éreznie előbb vagy utóbb, a gyilkos a sors rendelését mivel megváltoztatni nem akarta, ezért — magasabb értékrendje lévén, mint az átlagpolgárnak — a fizikai fájdalmat kisebbnek tartván a lelkinél, inkább ezt juttatta a leánynak, kit annyira szeretett, hogy fájdalmát elviselni nem tudván megszüntette őt, azért, hogy ne érezze a cudar fájdalmat.

— Talán. De nem így lehet. Inkább másként. És a szerencsétlenség? A képen látszik a repülőgép és a vasúti szerelvény, ahogyan ők találkoznak, és ahogyan a repülőgép ráereszkedik a vasúti szerelvényre, hogy végre egyesüljenek és egyek legyenek, mások azt mondják, csak rázuhant, ez kétszáznegyvenegy ember halálát

okozta, és sebesült kevés van, mert akik megsebesültek, meg is haltak rögtön vagy kicsit később, de a mentősöknek és orvosoknak dolguk nem volt, ahogy a két szerelmes test egymáshoz simult, a repülő lány, hasi kitingpáncélja behorpadt, és a vonat kemény háta túrta a szerelem rohamát, és kieresztették nedvüket, ami az ott, és alul a repülő hasán és fölül a vonat hátán utazó emberek összes vére, és széklete, és izzadsága, és a belső szerveik, és a vértől sikamlós bőrük, meg annak a leve, és a könnyük a fájdalomtól, mikor még csak a lábukat nyomta és tiporta szét és széjjel a szerelmes légi test, lígy szépen ment rá a vonatra, és így feküdt talán a gépen, könyökölt, nézte a tájat. Először szétnyomta a cipőjét, utána a lábfejét, utána a lábikráját, lábszárát, combcsontját.⁷ Tehát az ő könyveik.] és ez volt szerelmi váladékuk azzal a pálinkával, ami a zsebeikben összetört (biztos volt néhányuknak), és a húgyhólyagjuk tartalma, és a pattanásokból kiszökő és kifröccsenő genny, és a nyáluk, mert úgy kiabáltak, ahogyan csak tudtak, és a nyál a szájuk sarkából kicsurogva egyesült a szerelmi váladékkal, és a vonat nyögött nagyokat, és nem tudni, gyönyörből-e vagy kínból, mert ő az egyesülést nem kívánta. És más hangok, és sikolyok, és kiáltások, és a slejm a torkokból, és a takony az orrokból, még ha van más, az is ide tartozott, és csúszott a repülő hasa a vonat hátán a sok szerelemtől, mert utoljára elégyt ott ki sok férfi és nő, és ezeknek a nedveit előbb elfelejtettem, dehát ők, ott ők is, minden nedveikkel, ahogy a gép csúszik előre, a sikolyok keverednek, mert a lány ebben az erdőben lelte jó vagy rossz, inkább talán rossz halálát, és ettől a helytől ezer méterre. És a fák csak nézték és néztek, és nem tudták mire vélni. [Snitt.]

Kinn állnak a teraszon Vázel és Bellakóla. Már sötétedik, és a hold is alsó karéjával, vagyis csak az alsó karéja olyan világos, hogy átüt a felhőkön, és az ízeltlábúak többen vannak, és ezt gondolják mindketten. [Nem sokat fognak beszélni.]

— Mióta ilyen az idő?

— Nem tudom. De másmilyen volt, és ez már túl hosszú borulat. Elrontotta a meteorológia, úgy lehet. És esőkabátban is aki jár, mért teszi ezt eső nélkül?

— Te ilyen komolyakat ne kérdezz! Inkább vedd le a kabátomról ezt a rendkívül nagyméretű hangyát.

— Levettem. Most rajtam vannak kósza giliszták, és a fülem felé törekednek. Segíts megszabadulnom tőlük.

— Levettem mindet. Menjünk innen, ellepnek a férgek.

— Igen, hát ellepnek.

Vázel utazik a magasvasúton, elváltak már Bellakólától, ül rajta az ablak mellett és kinéz, nézi a naplementét, aminek csak a színei látszanak át a felhők mögül, két keze egymáson van, és a kalapja valahol másutt. Lehet, hogy otthagya valahol, vagy elvesztette, pedig hát az ilyenek nem szokták ezt, mint Vázel. [A filmekben nem szokta elveszíteni a kalapját.]

— Nem tudom a végét, és most már mindinkább félve nyomozok. Hiába vagyok filmszerű és biztonságot magamból nagyon árasztó detektív és felügyelő, már nem tudok, és nincs is mit kezdenem a sarlóval, a férgekkel, a hangyákkal és a többivel. Megnőttek, és nem lettem kicsi, csak mellettük. Azért még bátor vagyok, és a filmbe mindig beleilleg, és a nagy és vastag kabátommal félelmetes, és győzők mindig. De hát már... És a kalapom hová lett? Már lassan vége a karriernek, és a magánnyomozói sem bulisabb állás az enyémnél. Meg hogyan élek meg a testület és szelleme nélkül? Eladják az épületeket. [Snitt.]

Bellakóla a földön ül, a lábai szétnyitva, és mindkét kezével támaszkodik a földre, kezei a háta mögött. [Így, így ül⁸. Csak hogyha itt folytatása lenne, akkor jobban tudnám. De nincs, nincs folytatása a színpadnak.]

— Itt van mellettem, és igen, egy másik fénykép. Az ő fejében mély kalapácsnyomok vannak, négyzet alakú lukak a fejében, a lukak tarkón, és az álma megváltozott, mert a mosoly eltorzult a száján. És itt a kalapácsom a kezemben, amit gyerekkoromban kaptam, hogy szögeljek és verjem bele a szöget. [Szöget. Ilyen olyan kicsi fába, ami olyan, mint egy híd. Valószínű, fenyőfa. Aha.] Nem tudtam másként barkácsolni akkor még, csak beleverni a szöget. Vége biztos belement az asztalba vagy elgörbült, mert fémtetejű, bádogtetejű asztal volt. De ami fordítva megy már, azt én már nem tudom visszafordítani és erős erőmmel terelni, hiába vagyok nem filmszerű, és hiába erős és magabiztos, és hiába szép a nevem, hiába létezem én, hiába látszom én a legbiztosabbnak ezen a világon, egyébként is: sapkám hova lett? Ez a dolog ezzel a kalapáccsal már nem az én ügyem. Engem senki nem tanított meg barkácsolni, és én mindig ott voltam, és én voltam a hős és a mentő, és most ha rájönnek az emberek. [Mikor a tükörből, tudjátok, kinyúlt a kéz. Valaki benyúlt érte. Kinyúlt, nagy, faszszzerű ujjakkal. Ekkora kéz, ilyen

kicsi kézben⁹. Összetörnöm kell.] De a másik tükörből, ami az megint kinyúlhat, és nekem be kell menni, mert ki kell hoznom őt ám. Ide vissza. Hogy aztán. [Hát ez nem igaz. Mindjárt végzek.] Engem senki nem tanított meg barkácsolni, és én mindig ott voltam, és én voltam a hős és a mentő — [hallottátok már.] És most, hogy szupermen nem az, ha rájönnek az emberek? És én kiskoromban csak a szögeket tudtam beverni a fába, és csak a fát ütni, ott ahol szög nem volt, mert a szög fejét nem akartam bántani, és én megvagyok-e még? És amit kinyomoznom kell? És a többi is? [Azt, most vége van.]

Jegyzetek

¹ Elhangzott a Hétvilág JATE-Klubban 1992. 04. 03-án megrendezett felolvasóestjén. A szöveget Álmosdi Mirtill jegyezte le.

² A []-kel közrefogott részek a szerző megjegyzései, kiegészítései.

³ kintről iszonyú ordítás

⁴ és rá is gyújt

⁵ mutatja

⁶ bőfög

⁷ végig mutatja

⁸ megint mutatja

⁹ nagyot mutat, majd picit

Szeged

Benda Balázs

Benda Balázs kiadott írásai

A bonbonát lázadás in: Hétvilág 1

A Margitszigetek in: Hétvilág 6 és Délmagyarország 1991.12. 28.

Az Aleut-szigetek gyomrának titkai in: Szegedi Egyetem 1990. 09. 24.

Az Aleut-szigetek gyomrának titkai 11. rész in: Szegedi Egyetem 1990. 12. 08.

Az Aleut-szigetek gyomrának titkai. Folytatásos bűnügyi regény — 9. rész, a 9. és a 10. rész között in: Szegedi Egyetem 1991. 05. 08.

Az Aleut-szigetek gyomrának titkai — 3. darab (8. rész) in: Szegedi Egyetem 1992. 10. 20.

Kalandok a barna uszályon in: Hétvilág 5

Kalandok a barna uszályon — részlet in: Szegedi Egyetem 1992. 03. 25.

Kalandos történet in: Pompeji 1992/2.

Lui Zayron rögtönzött éneke (Benda Balázsnak Szegedre. Be vannak-e aszva?) in: Pompeji 1994/4.

... más divat és más távolságok in: Hétvilág 4